

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY N. SMARIDGE

ΚΑΡΑΒΙΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΙΝΟΥΝ...

Ν τολήμης, Τζόνου, να μου ξαναφέρης κανένα θηλυκό έδω, μέσα στη καμπίνα μας, είπε ο Κέλτς φουρκισμένος, σοφ' όρκίζομαι πως θά.τό θρίσω... Ούφ! Βι-ρέθηκα πειά να θλέπω όλες αυτές τις διαβαστικές γυναίκες...

Ο συνάδελφος του Κέλτς, ένας νεαρός αξιωματικός του μεγάλου όπερακε ανειού «Μαιφλάουερ» έξασκολούθησε να συμμαζεύη τά σκόρπια τούχα κι' αντίκειμενα και να συγυρίη πρόχειρα την κοινή καμπίνα τους. Γέλασε ακούγοντας τά λόγια του Κέλτς και του απάντησε:

—Μά αυτές που θάρθουν σήμερα πιθανόν να εινε χαριτωμένες, Κέλτς. Ζήτησαν την άδεια να έπισκεφθούν το πλοίο μας και άσφαλώς θά εινε άπογοητευμένες, γιατί όλοι οι αξιωματικοί-έχουμ έγη σήμερα στην έρηιά! Έλα, μη κασουφιάζης, φίλε μου. Τι δισόβολο, αυτή η αντίπαθεία σου για τίς γυναίκες δέν εινε δυνατόν να διαρκέση παντοτεινά.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ο Τζόνου, θγήκε από τη καμπίνα.

Μολονότι δέκα χρόνια τώρα, ο αδύρρωτος Τζόνου έκανε από τη ζωή του Δόν Ζουάν, δέν εινε θαρεθή ακόμα από τίς έρωκολες αυτές περιπέτειες. Αντίθετος, ο Κέλτς εινε θαρεωσθη-σει. Εινε συαθή τά άτελειώτα φέρτ με τίς επιβάτιδες του πλοίου και με τίς πρόχειρες γνωριμίες στά διάφορα λιμάνια.

Όταν έμεινε μόνος ο Κέλτς, έκανε την τουαλέττα του και φόρεσε τη στολή του. Μόλις εινε τελειώσει, όταν ο Τζόνου έ-πέστρεψε συνοδεύοντας δυο νέες.

—Μις Τζούλια και μις Άμάντα, εινε, σας παρουσιάζω ένα άγριάνθρωπο, τόν συνάδελφό μου Κέλτς... Όριστε, καθήστε, θαυλεύητε όπως μπορείτε...

—Ο Τζόνου, εινε ο Κέλτς καθώς χαιρετούσε τίς δυο νέες, δέν έχει λεπτούς τρόπους... Μη τόν ξεσυνερίσετε, σας παρα-καλώ.

Η Τζούλια κάθισε άπάνω στην κουκέττα, δίπλα στόν Τζόνου. Ήταν μιá ύψηλή, ξανθή κοπέλλα, με γα-λιανά, ξεπλυμένα μά-τια, φοβερά μακγια-ριασμένη. Η μικρότε-ρη, η Άμάντα, κάθισε δίπλα στόν Κέλτς, ά-πάνω στο μικρό ντιβάνο.

—Ω! φώναξε η Άμάντα με παιδική άφέ-λεια, σκεφθήτε, μίστερ Κέλτς, πως εινε η πρώτη φορά που μπαίνω σε καμπίνα άξιω-ματικό. Αυτό πολύ με διασκεδάζει. Γι' όμορφα που εινε!

Ο Κέλτς κτύπησε τη νέα και δέν εβρίσκαε τίποτε να της ά-πανήση. Καμμιά από τίς συνηθισμένες σε τέτοιες περιστάσεις φι-λοφρονήσεις δέν τού έρχόταν στο νού. Σαστισμένος κτύπησε το κερτίο αυτό, που αντιπροσώπευε γι' αυτόν το ιδανικό κορίτσι τών δειρών του.

Η Άμάντα εινε δλόχροσα μαλλιά, μεγάλα σταχτιά μάτια και γλυκειά φωνή. Φαινόταν εινε κορίτσι ντροπαλό, φρόνιμο, μιá άπειρημένη σύζυγο για ένα ναυτικό, ό οποίος ταξειδεύοντας μπορούσε νάνε θέσβαιος πώς η γυναίκα του θά τόν περιέμενε πιστά. Ήταν ένα από τά τέλεια εκείνα πλάσματα, που ζέρουν να δημιουργήσουν ένα ευτυχισμένο σπιτικό με λίγα έξοδα και πολ-λή αγάπη. Μιά νέα που θά διατηρούσε άνθισμενα γλάστρες στά παράθυρα της και θά έγραφε ένθουσιώδη γράμματα στόν αγα-πημένο της, για τά πρώτα θήματα και τά πρώτα λογάκια του παιδιού της.

—Χμ... Λοιπόν; Πώς σας φαίνεται το καρδί μου; ρώτησε ο Κέλτς, για να πή κάτι.

—Ω, εινε θαυμάσιο! Σαστίει κανείς μέσα στούς τόσους δια-δρόμους και τόσά τόσα διαμερίσματα. Έχω διαβάσει πολλές περιγραφές ταξειδιών και ξένων τόπων, Άλλά πόσο πιο όραστο θά εινε να ταξειδύη κανείς πραγματικά, μ' ένα τέτοιο κολλοσό!.. Μιλήστε μου για τί καθημερινή ζωή σας. Πώς περνάτε τόν και-ρό σας ;

Ο νέος άρχισε τότε να της διηγείται τη ζωή του ναυτικού, τίς περιπέτειές του, τά ταξείδια του, τά διάφορα μέρη που εινε δη και μερικά επεισόδια της ζωής του.

Έπί μιá δλόκληρη ώρα, ο Κέλτς κι' η Άμάντα κουβεντιάζαν σάν δυο πολλοί φίλοι κ' ειναν έχχαστοι δλότεια την παρουσία τών δυο άλλων.

Τέλος ο Κέλτς έξέφρασε την επιθυμία του να συναντήση τη νέα το ίδιο όραδυ, γιατί τη νύχτα εκείνη το πλοίο τους θά έφυ-γε και μονάχα μετά τρεις εβδομάδες, θά ξανάπιανε στο ίδιο λι-μάνι, κατά τό ταξείδι της έπιστροφής.

—Κι' εγώ θά εύχαριστιόμουν να σας συναντήσω πάλι, εινε η νέα ντροπαλά. Κατοικό σ' ένα δωμάτιο, Ξερω να μαγειρεύω, έ-χω μιá χαριτωμένη κουζίνα κι' αν θέλετε μπορώ να σας κάνω το τραπέζι, άπόψε... θέλετε;... Άλλά κυττάετε, δέν σας φαίνε-ται πως η Τζούλια πηθεί; Θαρρώ πως δέν της άρέσει ο φίλος σας... Ίσως εινε ώρα να φύγουμε; πρόσθεσε δυνατά.

—Κ' οι καλύτεροι φίλοι πρέπει να χωριστούν κάποτε, εινε ο Τζόνου, αλλά πρέπει πρώτα να πάρете ένα τσάι... Πήγαινε, Κέλ-τς, σε παρακαλώ, και φρόντισε να μάς σεβήσουν.

Καθώς ο Κέλτς έβγαине από τη καμπίνα, ο Τζόνου του έγνε-ψε έκφραστικά.

Άλλά ο Κέλτς δέν πρόσεξε στην έννοια του γνεψήματος. Η σκέψις του ήταν άπασχολημένη με την Άμάντα και θέλοντας να κινή ιόνημα στόν φίλο του και να του δώση να καταλάβη πως, έπιτέλους, εινε θρή μιá νέα που τού άρεσε, έκανε κάτι μορφα-μούς, τού- έποιους όμως ο Τζόνου παρεξήγησε.

Ο Κέλτς πήγε και παράγγειλε σ' ένα γκαρσόνι να τούς έ-τοίμαση το τσάι και κατόπιν έπέστρεψε στην καμπίνα. Άμείως όμως άντελέθη πως κάτι εινε συμβητό στό σύστημα διάστημα της άπουσίας του, γιατί τώρα, η δυο νέες ειναν χάσει την πρώ-τη ευθυμία τους. Η Άμάντα μάλιστα, φαινόταν άλυπόμνη να φύγουν το γρηγορότερα.

Καθώς κρατούσε το φυτζάνι της για να τη σεβήρη, ο νέος παρατήρησε πως το χέρι της έτρεπε ελαφρά, ενόθ τά μάτια της άπέφευγαν ν' άντικρύσουν το θέλημα του. Δέν ήξερε τί να σκε-φθ... Μήπως η νέα λυπόταν γιατί θά έφευγε τόσο γρήγορα ;

—Άς πγαίνουμε, εινε τέλος η Τζούλια, είν εύχαριστούμε πολύ, κύριο... Περπάκαε θαυμάσια, Έλα, Άμάντα!

Ο Κέλτς σκέφθηκε τίς τρεις εβδομάδες που θά περνούσαν ώστού συναντηθούν πάλι. Άκούμπησε ελαφρά το χέρι του στο μπράστο της νέας και της εινε:

—Άμάντα, δώσε μου τη διεύθυνση σου. Δέν μπορώ, φυσικά, να θυώ στους έρόμους, άναζητώντας μιá κοπέλλα με δλόχροσα μαλλιά!

—Όχι, θέβαια, ψιθύρισε η Άμάντα. Άλλά, Θεέ μου, η Τζού-λια έφυγε!

—Πές μου γρήγο-

ρα! έπέμεινε ο νέος.

—Άντιό, Κέλτς,

εινε η νέα στενωχω-

ρημένη, τ' όνομά μου

εινε... Τζόνου και το

σπίτι μου στη Λεω-

φόρο Γκλένταλ 49.

Η νέα άπομα-

κρόνηκε τρέχοντας

κι' ο Κέλτς ση-

μείωσε τη διεύθυ-

σί της. Σε λίγο, ο Τζόνου, ό οποίος εινε συνοδεφεί τίς δυο νέες, έπέστρεψε στη καμπίνα του. Ήταν κατσοφισμένος.

—Κρίμα, εινε, χάσατε άδικα τό άπόγευμά μας. Εκείνη η Τζούλια εινε ένα κρύο πλάσμα. Γι' αυτό κι' εγώ, όταν μου έ-κανες εκείνο τόν έκφραστικό μορφασμό, τούς είπα...

—Έσέ μου, Τζόνου, τραύλιζε ο Κέλτς, τί τούς είπες;

—Ότι κ' οι δυο είμαστε παντρεμένοι. Έκανα μάλιστα μιá περιγραφή πρώτης τάξεως της ύποθετικής συζύγου σου. Έτσι τίς έκανα να έξκομιστούν νωρίς.

—Ηλίθιε! Βλάκα!.. Κ' ήταν τό μόνο κορίτσι που μ' άρεσε...

—Διάβολε! μορμούρισε ο Τζόνου. Πώς ήθελες να μαντέψης; Όπαυδήποτε όμως έχεις τη διεύθυνση της... Θά της έξηγησης.

—Χμ! Βέβαια, αυτό μπορεί να γινή. Θά με πιστέψη τάχα ;

—Ω! Τζόνου, εινε τόσο χαριτωμένη. Κ' είμαι θέβαιος πως κ' αυτή με συμπαθήσει...

Η Άμάντα ακολούθησε τη φίλη της στην προκουμιά και τά μάτια της ήσαν θουρκωμένα.

—Ω, Τζούλια, εινε με πνιχτή φωνή, γιατί, Θεέ μου, γιατί να φέρονται έτσι; Γιατί να μη μου όμολογήση ό ίδιος πως δέν εινε ελεύθερος; Πιστεύει να σκόπευε να έρθη να μ' έπισκεφθ το θράδυ, χωρίς να μου πη πως εινε παντρεμένος;

—Φυσικά! εινε η Τζούλια, η όποια εινε περισσότερο πείρα. Μη χαλάς την καρδιά σου, αγαπητή μου. Οι ναυτικοί τέτοιου εινε, να τούς πά' η όργη!... Είσαι πολύ νέα ακόμα κι' άπρα-γη. Άκουσε, Άμάντα. Αν τυχόν έρθη να σ' έπισκεφθ, έσύ να μη τόν δεχθής. Διάδε τόν άμέσως!

—Ω, αν έρχόταν, εινε μελαγχολικά η Άμάντα, δέν θά ειναι το θάρρος να τόν διαδώ... Μ' άρεσε τόσο πολύ. Άλλά, έβρεις, Τζούλια, τού έδωσα ψεύτικο όνομα και ψεύτικη διεύθυνση. Σε λίγο, θά πάη να με γυρεύη στην άλλη άκρη της Λεωφόρου.

Και με θλιμένο χαμόγελο, η νέα πρόσθεσε:

—Εύχομαι, αν πάη στη διεύθυνση που τού έδωσα, να συναν-τήση εκεί μιá χαριτωμένη κοπέλλα που θά τόν αγαπήση. Εινε τόσο συμπαθητικός!...